

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 298/2020-49

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] - [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Bartoš, s. r. o, Martina Granca 3, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Bartoš, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52 Ek 946/2018 zo 16. januára 2020, a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52 Ek 946/2018 zo 16. januára 2020 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52 Ek 946/2018 zo 16. januára 2020 z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Banská Bystrica na ďalšie konanie.

3. [REDACTED] priznáva náhradu trov konania v sume 675,43 € (slovom šesťstosedemdesiatpäť eur a štyridsaťtri eurocentov), ktorú je Okresný súd Banská Bystrica p o v i n n ý vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie JUDr. Peter Bartoš, s. r. o, Martina Granca 3, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 52 Ek 946/2018 zo 16. januára 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení oprávneného účastníkom exekučného konania, v ktorom podal návrh na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozhodcovského rozsudku v inej ako spotrebiteľskej veci (obchodnej, pozn.). Po začatí exekučného konania a vydaní poverenia na vykonanie exekúcie povinný podal návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu, že na kauzálne príslušnom súde prebieha konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku, ktoré povinný inicioval, namietajúc nedostatok právomoci rozhodcovského súdu, napriek tomu, že nevyužil procesné oprávnenie napadnúť pozitívne rozhodcovské uznesenie o právomoci rozhodcovského súdu. Súčasťou rozhodcovskej doložky bola dohoda o tom, že v prípade nemožnosti vymôcť dlh od obchodnej spoločnosti, bude sa vzťahovať aj na uplatňovanie takéhoto dlhu voči konateľom spoločnosti (dlžníka) podľa § 135a Obchodného zákonníka. O návrhu povinného na zastavenie exekúcie rozhodol okresný súd uznesením vydaným

vyšším súdnym úradníkom 24. apríla 2019 tak, že návrh zamietol s odôvodnením, že exekučný sú nemá právomoc preskúmavať platnosť rozhodcovskej doložky v nesporebitel'skej veci.

3. Povinný podal sťažnosť proti tomuto uzneseniu, o ktorej rozhodol okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením sudcu tak, že zmenil uznesenie a exekúciu v celom rozsahu zastavil s odôvodnením, že exekučný súd je oprávnený skúmať právomoc rozhodcovského súdu na vydanie exekučného titulu, pretože pri prekročení právomoci by išlo o nulitný akt. Okresný súd dospel k záveru, že rozhodca nemal právomoc na vydanie exekučného titulu, keďže nebola preukázaná písomná forma rozhodcovskej zmluvy medzi oprávneným a povinným ako fyzickými osobami, čo spôsobuje nevykonateľnosť predloženého exekučného titulu.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že právne hodnotenie odôvodňujúce napadnuté uznesenie nemá oporu v platnom práve ani rozhodovacej praxi všeobecných súdov a dôvod na zastavenie exekúcie neexistuje, keďže exekučný titul nebol zo strany kauzálnie príslušného súdu zrušený ani nebola odložená jeho vykonateľnosť. V tejto súvislosti považuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe založený na už neaplikovateľnej judikatúre vzhľadom na zmenu platného právneho stavu po 1. januári 2015 za svojvoľný a arbitrárny. Po legislatívnom oddelení úpravy rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach došlo k zvýrazneniu rozdielov v úprave rozhodcovského konania v spotrebiteľských veciach a iných veciach a exekučnému súdu neprináleží nesporebitel'ský rozhodcovský rozsudok podrobovať dôkladnému prieskumu, rovnako ako nemá oprávnenie skúmať rozsudok všeobecných súdov. V súvislosti s touto argumentáciou poukazuje sťažovateľ na judikatúru všeobecných súdov (napr. 3 M Cdo 11/2010) a ústavného súdu napr. uznesenie sp. zn. II. ÚS 395/2019, nález sp. zn. II. ÚS 300/2018 a nález sp. zn. IV. ÚS 22/2020.

5. Na základe tejto sťažnostnej argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a inú právnu ochranu upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/946/2018 zo dňa 16. januára 2020 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 52Ek/946/2018 zo dňa 16. januára 2020 sa zrušuje a vec sa Okresnému súdu Banská Bystrica vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] sa priznávajú trovy právneho zastúpenia 450,29 EUR, ktoré je porušovateľ základného práva a slobody povinný zaplatiť...“

6. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 298/2020 z 23. júna 2020 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

7. Poverený podpredseda okresného súdu listom sp. zn. Spr 4058/2020 z 2. júla 2020 oznámil ústavnému súdu, že netrvá na ústnom prejednaní sťažnosti, a k veci v podstatnom uviedol, že ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú, pretože napadnuté uznesenie vychádza z ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít s poukazom na množstvo rozhodnutí, ktoré sa však podľa ich spisových značiek všetky viažu na právny stav platný a účinný pred 1. januárom 2015 (judikát publikovaný pod č. R 77/2016 má sp. zn. 3 Cdo 27/2011, čiže preň platí uvedené rovnako, pozn.). Poukázal tiež na uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 484/2018 z 13. septembra 2019.

8. Sťažovateľ podaním z 30. júla 2020 zotrval na ústavnej sťažnosti, vyjadril súhlas s upustením od ústneho pojednávania a poukázal na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 300/2018 z 5. septembra 2018, naň nadväzujúci nález sp. zn. IV. ÚS 22/2020 z 13. mája 2020 a uznesenie ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 398/2019 zo 17. decembra 2019,

ako aj rozhodovacia prax kauzálne príslušného Okresného súdu Bratislava V vo veciach nespotrebitel'ských rozhodcovských rozsudkov týkajúcich sa rozhodcovských konaní proti štatutárovi spoločnosti dlžníka o náhradu škody podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“) v spojení s § 135a ods. 5 alebo § 194 ods. 9 Obchodného zákonníka. Sťažovateľ uviedol, že právne názory okresného súdu nemajú oporu v žiadnom platnom a účinnom ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní ani Exekučného poriadku. Exekučný súd prekročil svoju právomoc, keď skúmal právomoc rozhodcovského súdu v nespotrebitel'skej veci, pretože na to nie je príslušným súdom. Rozhodcovský rozsudok, ktorý nebol zrušený alebo zmenený kauzálne príslušným súdom, má rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok všeobecného súdu. Exekučný súd nemá právomoc vyhlásiť rozhodcovský rozsudok v nespotrebitel'skom konaní za nulitný akt.

9. Vzhľadom na oznámenia sťažovateľa a podpredsedu okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Relevantná právna úprava a judikatúra

10. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie právnych noriem súdmi s ústavou, prípadne

medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, III. ÚS 153/07).

12. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v napadnutom exekučnom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01).

16. Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na právne a skutkovo relevantné (ťažiskové) otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany (porov. právnu vetu nálezu III. ÚS 260/07; ďalej napr. aj II. ÚS 439/2016).

IV.

Právne posúdenie veci

17. Sťažovateľ vytýka napadnutému uzneseniu okresného súdu, že bolo vydané bez opory v platnom práve, pri prekročení právomoci okresného súdu, ktorý skúmal rozhodcovskú doložku v rozhodcovskom nespotrebitel'skom konaní so záverom o nedostatku právomoci rozhodcovského súdu na vydanie rozhodcovského rozsudku, a teda o jeho nulite, a exekúciu zastavil.

18. V okolnostiach danej veci je podľa názoru ústavného súdu nevyhnutné poukázať na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 300/2018 z 5. septembra 2018, podľa ktorého pokiaľ sa rozhodcovské konanie týka sporu z iného než spotrebitel'ského právneho vzťahu, ustanovenia zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré umožňujú účastníkovi tohto konania, aby namietal nedostatok právomoci rozhodcovského súdu pre neexistenciu alebo neplatnosť rozhodcovskej zmluvy (§ 21 ods. 2) a aby sa žalobou podanou na príslušnom súde domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku pre neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, vylučujú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní. V týchto ustanoveniach sa totiž premieta klasická rímska právna zásada (princíp) „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“). Nevyužitie postupu podľa týchto ustanovení v iných než spotrebitel'ských veciach znamená stratu možnosti skúmať a spochybňovať rozhodcovskú zmluvu, a tým aj právomoc rozhodcovského súdu v rozhodcovskom konaní, pretože inak by tieto ustanovenia strácali svoj zmysel – boli by nadbytočné. Berúc do úvahy dôvody prejednávanej ústavnej sťažnosti, ústavný súd taktiež konštatuje, že závery o vylúčení skúmania právomoci rozhodcovského súdu v exekučnom konaní sa v prípade, ak ide o spor z iného než spotrebitel'ského právneho vzťahu, zjavne vzťahujú a primerane použijú aj na možnosť exekučného súdu v rámci svojej pôsobnosti preskúmať uplatnenie

rozhodcovskej doložky z hľadiska toho, či pokrýva aj nárok podľa § 135a Obchodného zákonníka (m. m. nález IV. ÚS 22/2020).

19. Ústavný súd zastáva názor, že nosné právne názory vyslovené v jeho náleze sp. zn. II. ÚS 300/2018 sú naďalej uplatniteľné aj pri posudzovaní prípadov, na ktoré sa s účinnosťou od 1. apríla 2017 vzťahuje novela Exekučného poriadku (zákon č. 2/2017 Z. z.).

20. V úvode sa žiada zdôrazniť, že právomoc súdov v civilných veciach je všeobecne vymedzená § 3 a § 4 Civilného sporového poriadku tak, že „súdy prejednávajú a rozhodujú súkromnoprávne spory a iné súkromnoprávne veci, ak ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú iné orgány. Iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy, len ak to ustanovuje zákon“. Takto vymedzená právomoc jednotnej sústavy všeobecných súdov zahŕňa tak právomoc civilného súdu, ako aj exekučného súdu, preto medzi nimi nemôže vzniknúť spor o právomoc, ale len kompetenčný konflikt o vecnú príslušnosť.

21. Napadnuté uznesenie okresného súdu vychádza z toho, že rozhodcovská zmluva bola uzavretá s dlžníkom, ktorým je právnická osoba, a nie s fyzickými osobami jej štatutárov. Okresný súd teda posudzoval, či sa rozhodcovským rozsudkom nerozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva. Zákon o rozhodcovskom konaní ani Exekučný poriadok však v čase rozhodovania okresného súdu neobsahovali ustanovenia, ktoré by umožňovali exekučnému súdu vykonať prieskum rozhodcovského rozsudku v nespotrebitel'ských veciach v exekučnom konaní z hľadiska rozsahu rozhodcovskej zmluvy. Naopak, s poukazom na § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodovanie o tom, či má byť zrušený rozhodcovský rozsudok v nespotrebitel'skej veci, osobitný zákon zveruje do vecnej príslušnosti osobitne kauzálne príslušných súdov podľa § 28 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Tieto súdy sú kompetentné posudzovať okrem iného to, či sa rozhodcovským rozsudkom „rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva alebo ktorý nie je v medziach rozhodcovskej doložky“, ako jeden zo zákonných dôvodov zrušenia takéhoto rozhodcovského rozsudku.

22. Oprávnenie účastníka namietať nedostatok právomoci rozhodcovského súdu podľa § 21 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní a oprávnenie podať žalobu o zrušenie takéhoto rozhodcovského rozsudku kauzálne príslušnému súdu podľa § 40 zákona o rozhodcovskom konaní, o ktorých je oprávnený a povinný rozhodovať zákonom určený civilný súd, nepripúšťajú skúmanie právomoci rozhodcovského súdu zo strany exekučného súdu v rozsahu, ktorý patrí civilnému súdu. Nevyužitie postupu podľa zákona o rozhodcovskom konaní (námiетка nedostatku právomoci a žaloba o zrušenie rozsudku, pozn.) v iných ako spotrebiteľských veciach znamená stratu možnosti spochybňovať rozhodcovskú zmluvu v exekučnom konaní na strane žalovaného účastníka rozhodcovského konania, ktorý znáša svoju procesnú zodpovednosť za včasné uplatňovanie účinných prostriedkov ochrany, ktoré mu právny poriadok priznáva.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že okresný súd napriek nedostatku svojej príslušnosti a absencie zákonnej opory pre takýto postup skúmal platnosť a rozsah rozhodcovskej zmluvy. Tieto atribúty rozhodcovskej zmluvy sú však zákonnými dôvodmi na zrušenie rozhodcovského rozsudku a rozhodovanie o nich je zákonom zverené kauzálne príslušnému okresnému súdu (§ 28 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Zastavením exekúcie na základe výsledkov takéhoto skúmania okresný súd znemožnil sťažovateľovi prístup k exekučnému súdu. Ide o závažnú procesnú vadu, ktorá mala vplyv na vecnú správnosť napadnutého uznesenia okresného súdu a z ústavného hľadiska jej intenzita indikuje neakceptovateľnosť. Na tomto základe ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

24. Nad rámec uvedeného ústavný súd považuje za potrebné dodať, že uznesenie sp. zn. IV. ÚS 484/2018, na ktoré poukazuje okresný súd, nie je v danej veci aplikovateľné z dôvodu skutkovej odlišnosti oboch prípadov. Kým v prejednávanom prípade predchádzala vydaniu rozhodcovského rozsudku písomná rozhodcovská zmluva zahŕňajúca aj uplatnenie pohľadávky voči konateľom spoločnosti, vo veci sp. zn. IV. ÚS 484/2018 išlo o tacitne založenú právomoc rozhodcovského súdu s nedostatkom v doručovaní písomností povinnému. Vychádzajúc z uvedeného, ide o rozhodnutie ojedinelé, zohľadňujúce

špecifické okolnosti prípadu, ktoré nemá zásadnejší vplyv na judikatúrnu líniu načrtnutú v ostatnom období ústavným súdom vo veciach *sp. zn. II. ÚS 300/2018*, *sp. zn. II. ÚS 395/2019* a *sp. zn. IV. ÚS 22/2020*, ktorej sa ústavný súd pridriava aj v tejto veci.

25. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

26. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu porušuje sťažovateľom označené práva, ústavný súd ho zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie o návrhu povinných na zastavenie exekúcie, pri ktorom sa bude riadiť právnymi názormi vyslovenými ústavným súdom v tomto náleze, najmä pokiaľ ide o vecnú nepríslušnosť exekučného súdu na posudzovanie nedostatkov rozhodcovskej zmluvy, ktorou bola založená právomoc rozhodcovského súdu na vydanie exekučného titulu (bod 2 výroku tohto nálezu).

VI.

Trovy konania

27. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

28. Úspešný sťažovateľ si uplatnil právo na náhradu trov konania v rozsahu 3 úkonov právnej služby.

29. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania podľa § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb

v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v rozsahu tarifnej odmeny za tri úkony právnej služby v roku 2020 (prevzatie zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a podanie vyjadrenia) a režijného paušálu k nim podľa § 16 ods. 3 vyhlášky zvýšenú o DPH. Takto určená suma predstavuje celkom 675,43 € (výrok 3 nálezu).

30. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

31. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu